

Загора, отъ дѣто зависеа Чърпанъ, Хаскюй и много други градове, не стигнало на назначеното мѣсто.

И така, на 29 септемврий 1875, 21 младежъ отъ Загора и 20 селане отъ околността, обрѣжени едни съ кременеви пушки, а други съ тоаги излизатъ въ планината. Властѣта, като се избѣти отъ мнозина, които познаваха заговорѣтъ, прати едно отдѣление войска да ги гони и ги пристигна при село Асѣверепъ (Казанлъшко). Дѣто всички ти вѣстаници се изловиха или распрѣснаха, само три четире души бидоха убити и двама изгорени въ една плѣвина.

Тутаки слѣдъ това правителството подкачи да затваря; това затваряне се протака цѣлъ мѣсець и се затвориа 415 души отъ Загорско, Чърпанско и Хаскювско. То употрѣби голѣми мъки връзъ затворниците, а най-много връхъ двама учители, които се мъчеше да накара да оклѣвететъ мнозина български пѣрвѣнци. Штѣли да се запрѣтъ опште много невинни лица, ако Одринский валия Хуршидъ-паша, не дадѣше заповѣдъ да не отдаватъ голѣмо значение на таа работа. Подирь доста дни Пловдивский мютесарифинъ назначи една комисия, съставена отъ 5 души турци и 5 души българе, които да испитатъ затворниците. Тоа паша обърна работата въ своя полза и прѣзъ посредството на единъ свой агентинъ, Аюоваки, грѣкоманинъ отъ Пловдивъ, хвана да скуби пари отъ затворниците, като условие за невинността имъ. Едно лице, което се обвиняваше да не продавало оръжие на вѣстаниците, накара се да плати 40 л., а друго 10 лири. Въ това врѣме Хуршидъ-паша и мютесарифинъ въ Пловдивъ се замѣстиа, пѣрвий съ Омеръ-Февзи-паша, а вторий съ Азисъ-паша и въ същото врѣме се проводиха отъ Цариградъ Селимъ-ефенди и Георгаки-ефенди да испѣдватъ работата и имаха помощта отъ една комисия, съставена отъ 2 турци и 2 българе отъ Одринъ, отъ Пловдивъ и отъ Казанлъгъ.

Карането между Селимъ-ефенди и Саидъ-ага, роднина на Абдуль-Керимъ-паша, който притѣнаваше страшно и турците и християните въ Чърпанъ, и който се показа най-много обвиненъ, бѣха причина да остане толкова късно съденіето на затворниците. Подирь три мѣсеца работенне, комисията прати въ одринский затворъ 75 души, за да чакатъ тамъ окончателното рѣшение за съдбата си, а повече отъ 100 души други останаха въ затворѣтъ въ Загора, напраздно да чакатъ редъ да ги питатъ. Сто затворника отъ Загора по заповѣдъ на Пловдивский мютесарифинъ се задържаха. Отъ тина, които са проводиха въ Одринъ 7 се обѣсеха, 10 се пустнаха и 53 останаха въ тъмницата и редвамъ сега наскоро ги съдиха.

Размирица прѣзъ май 1876 г.

Като се несполучи въ опитваніето въ Загора, кроежѣтъ на вѣстанието се остави прѣзъ зимата. Главатарите намислиа да опитатъ къдѣ ште излѣзе, ако дадатъ прошения на В. Порта. Прѣзъ зимата цариградската власть приа голѣмо число прошения, които идѣха отъ различни мѣста изъ България; въ тѣхъ Българе ти искаха правдини да служатъ лично въ войската намѣсто да се откуповатъ.

Митхалъ-паша живо се въспротиви на таа мисль и се даде повеление на вѣстници ти да не обнародоватъ прошения отъ тоа родъ, нито да споменаватъ за дохожданіето имъ.

Прѣзъ зимата много главатаре сновѣха изъ България и доказо-ваха на народѣтъ, че ништо не става съ прошения, а народѣтъ трѣбова